

то една цигара и се върна към кошера. Знаеше Тропчо, че пчелитѣ не могат да понасят тютюневъ димъ. Наведе се предъ вратичката на най-високия кошерь, смукна продължително отъ цигарата и всичкия пушекъ духна вътрѣ. Пчелитѣ излетѣха навънъ на орляци и грозно забучаха. Една отъ тѣхъ кацна върху носа му и заби жилото си. Тропчо изохка и ритна кошера. Тогава пчелитѣ като видѣха, че тѣхното домашно огнище е разрушено и драгоценния медъ е разсипанъ, стрѣвно налетѣха върху злосторника. Налепиха се по голитѣ му крака, влѣзоха въ носа и ушитѣ му, почнаха да набиватъ отровнитѣ си жила. Тропчо ревна и хукна да бѣга. Цѣлиятъ пчеленъ рой полетѣ следъ него. Малкиятъ крадецъ изкочи на полето, дълго бѣга и стигна жабешкото блато. Безъ да мисли нито единъ мигъ, той се засили, цамбукна въ блатото и почна да се дави. Отвори уста да вика за помощ и на лапа нѣщо. Въ туй време край блатото дебнѣше дива патица ловецѣтъ бай Петлешко. Като съзрѣ удавника, той си рече; „Кой ще си мокри сега краката да те вади“, но сетне му домилѣ за Тропча и проводи кучето си да го измъкне. Кучето влѣзе въ блатото, захапа Тропчовата риза и го измъкна на брѣга. Тропчо дълго охка и пѣшка и като дойде на себе си, трѣгна да си ходи, безъ да каже на кучето едно „благодаря“.

Въ кѣщи майка му го посрещна уплашена:

— Брей сине, какво си направилъ? Смѣквай калната риза, да я смѣниме съ друга!

Тропчо съблѣче ризата си.

— Ахъ, чедо! — плесна съ рѣце майка му, — защо ти е толкова подутъ корема?

Тропчо погледна корема си: наистина, той е станалъ като гайда.

— Тичайте за доктора! — викна майката и почна да плаче.

Пристигна доктора. Намѣсти очилата си и почна да прислушва съ слушалката си подутия коремъ. Изведнажъ нѣщо врекна вътрѣ и доктора подскочи като пѣтелъ.